

HØJESTERETS DOM

afsagt onsdag den 19. september 2018

Sag 57/2018

(1. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Mikkel Cramer, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Viborg den 11. august 2017 og af Vestre Landsrets 8. afdeling den 25. oktober 2017.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Thomas Rørdom, Vibeke Rønne, Jens Peter Christensen, Jan Schans Christensen og Lars Apostoli.

Påstande

Dommen er anket af T med påstand om formildelse, således at fængselsstraffen nedsættes til 4 eller 5 måneder, og således at der sker frifindelse for påstanden om udvisning, subsidiært at udvisningen gøres betinget.

Anklagemyndigheden har påstået skærpelse af straffen og stadfæstelse af udvisningen.

Anbringender

T har til støtte for påstanden om, at fængselsstraffen nedsættes, anført navnlig, at den fastsatte straf ud fra en samlet vurdering af lovovertrædelsens karakter, tiltaltes person og under hensyntagen til retspraksis er for streng. Der bør lægges vægt på, at skaderne efter den forsætlige vold på de forurettede er relativt begrænsede, og at ankelbruddet hos forurettede A efter anklageskriftets ordlyd og landsrettens domsresultat må opfattes som en beskrivelse af en uagtsom følge af den udøvede vold. Der er ikke anvendt våben i forbindelse med volden.

Det bør også tillægges vægt, at T ikke tidligere er straffet for grov vold efter straffelovens § 245.

Til støtte for påstanden om frifindelse for udvisning, subsidiært at udvisningen gøres betinget, har T anført navnlig, at en ubetinget udvisning vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, og Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Efter Menneskerettighedsdomstolens praksis er det en forudsætning for udvisning af udlændinge, der er født i udvisningsstaten, eller som er indrejst som børn, at den kriminalitet, der ligger til grund for udvisningen, er meget alvorlig både med hensyn til arten og den idømte straf. Dette gælder navnlig, når den pågældende bortset fra statsborgerskabet kun har meget begrænset tilknytning til sit hjemland, jf. f.eks. Menneskerettighedsdomstolens afgørelse af 27. april 2010 i sagen Miah mod Storbritannien (nr. 53080/07). Det anførte stemmer også med bemærkningerne til lovforslaget af 28. februar 2018 (L 156) vedr. ændringen af udlændingeloven ved lov nr. 469 af 14. maj 2018. Af lovforslaget fremgår bl.a., at udvisning som udgangspunkt forudsætter, at den pågældende idømmes en straf på 1 års fængsel eller mere.

T har en stærk tilknytning til Danmark, idet han er kommet hertil som 4-årig og således stort set har haft hele sin barndom og ungdom her i landet. Hans familie bor her i landet, og han har ingen reel tilknytning til Irak. Ved dommen i den foreliggende sag er han alene idømt en straf på 6 måneders fængsel. En ubetinget udvisning vil derfor være et uproportionalt indgreb i hans ret til privat- og familieliv. Der foreligger ikke sådanne tungtvejende grunde, der kan retfærdiggøre en udvisning, jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 23. juni 2008 i sag 1638/03 (Maslov), præmis 75. Der kan efter retspraksis højst blive tale om en betinget udvisning, jf. udlændingelovens § 24 b.

Anklagemyndigheden har til støtte for påstanden om, at fængselsstraffen forhøjes, anført navnlig, at der bør lægges vægt på voldens grove karakter, herunder at der er tale om spark mod hovedet mod en person, der lå på jorden og under den sidste del af voldsudøvelsen befandt sig i hjælpeløs tilstand. A blev som følge af volden påført alvorlige skader, der krævede behandling i form af operation. Volden blev udøvet af fire gerningsmænd i forening, og der er

tale om meningsløs og uprovokeret vold. Der bør endvidere lægges vægt på, at T to gange tidligere er straffet for vold, jf. straffelovens § 247, stk. 1.

Til støtte for påstanden om stadfæstelse af afgørelsen om udvisning, har anklagemyndigheden anført navnlig, at der er grundlag for udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 6, som følge af den idømte fængselsstraf på 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, men også efter den dagældende udlændingelovs § 24 b, stk. 3, idet det strafbare forhold er begået i prøvetiden for to betingede udvisninger, og idet der inden prøvetidens udløb er foretaget rettergangsskridt.

Det bestrides ikke, at udvisning af T må anses for et indgreb i hans privatliv. Den adfærd, der er kommet til udtryk gennem Ts nuværende og tidligere kriminalitet, udgør imidlertid en sådan trussel mod væsentlige samfundsinteresser, at udvisning er nødvendig for at forebygge uro eller forbrydelse, jf. konventionens artikel 8, stk. 2.

Det skal tillægges betydning ved proportionalitetsafvejningen, at der alene er tale om et tidsbegrænset indrejseforbud. Sagen angår alvorlig, personfarlig kriminalitet, og T er ni gange tidligere straffet for kriminalitet begået forud for gerningstidspunktet i denne sag, herunder to gange for overtrædelse af straffelovens § 244 og én gang for overtrædelse af § 191. Syv af disse afgørelser vedrører kriminalitet, der er begået efter, at han var fyldt 18 år. T er to gange tidligere idømt betinget udvisning. Han er også efterfølgende ved Retten i Viborgs dom af 15. januar 2018 dømt for overtrædelse af bekendtgørelse om euforiserende stoffer.

T har tilbragt størstedelen af sin barndom og haft sin opvækst i Danmark og har også en stærk tilknytning til Danmark, hvorfor der skal foreligge meget tungtvejende grunde for at retfærdiggøre udvisning. Han kan imidlertid ikke anses for velintegreret i det danske samfund. Han har ikke nogen uddannelse ud over almindelig skolegang, han har aldrig haft en fast tilknytning til det danske arbejdsmarked, og han har levet af kontanthjælp eller SU, siden han blev 18 år. Han er ugift og har ikke nogen børn. Han har en del familiemedlemmer i Danmark, herunder forældre og søskende, men de er ikke afhængige af hinanden, og udvisning er ikke til hinder for, at han ville kunne opretholde en vis kontakt med sin familie.

T har ikke været i Irak, siden han kom til Danmark, og han har ingen familie eller venner i Irak. Han har dog – foruden sit statsborgerskab – en vis tilknytning til Irak og er ikke uden forudsætninger for at kunne etablere en tilværelse dér, idet han taler assyrisk, som er et mindretalssprog i Irak, og han har gennem sin familie et vist kendskab til sit oprindelseslands skik og kultur.

Skulle Højesteret finde, at udvisning med indrejseforbud i 6 år vil være i strid med artikel 8, skal T udvises betinget, jf. dagældende udlændingelovs § 24 b, stk. 3.

Supplerende sagsfremstilling

T er født den 11. november 1994 og er Irakisk statsborger. Han indrejste i Danmark den 14. juni 1999 og blev meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse den 21. juli 2000. Han blev meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse den 31. maj 2004.

T er tidligere straffet flere gange:

- Ved Retten i Viborgs dom af 9. december 2011, hvor han blev idømt 30 dages betinget fængsel for vold i to tilfælde efter straffelovens § 244.
- Ved Retten i Viborgs dom af 28. marts 2014, hvor han blev idømt 60 dages fængsel og betinget udvisning med en prøvetid på 2 år for vold efter straffelovens § 244. Volden var udøvet af T i forening med en anden.
- Ved Retten i Viborgs dom af 27. november 2015, hvor han blev idømt 6 måneders fængsel, heraf 4 måneder betinget med vilkår om samfundstjeneste, og betinget udvisning med en prøvetid på 2 år, for bl.a. i forening med en medgerningsmand at have været i besiddelse af 93 gram kokain med henblik på videresalg. Ved kendelse af 11. august 2017 bestemte byretten, at den idømte fængselsstraf i det hele skulle fuldbyrdes grundet vilkårsovertrædelse.

T er ved Retten i Hjørrings dom af 5. oktober 2016 yderligere straffet med 6 dagbøder á 500 kr. for fornærmende tiltale mod en fængselsbetjent efter straffelovens § 121.

Endvidere er han ved Retten i Viborgs dom af 15. januar 2018 yderligere straffet med en bøde på 6.000 kr. med en forvandlingsstraf på fængsel i 10 dage for overtrædelse af bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 3, jf. bilag 1, liste B, nr. 43 (besiddelse af 0,1 gram kokain til eget brug).

Det fremgår af en politiafhøring af Ts far, F, foretaget den 17. august 2018, at faderen har oplyst, at T taler flydende dansk, og at han kan tale lidt arabisk og forstå dette, men at han ikke taler det flydende.

Af Udlændinge- og Integrationsministeriets supplerende udtalelse om udvisningsspørgsmålet af 26. juli 2018 fremgår, at assyrisk er et mindretalssprog, der tales flere steder i Irak.

Retsgrundlag

Reglerne om udvisning er blevet ændret ved lov nr. 469 af 14. maj 2018. I forarbejderne til lovændringen, jf. lovforslag nr. L 156 af 28. februar 2018 (Folketingstidende 2017-18, tillæg A) hedder det om gældende ret bl.a.:

”2. Retningslinjer for EMRK artikel 8-vurderingen i sager om udvisning af kriminelle udlændinge

...

2.1. Gældende ret

...

2.1.2. EMRK artikel 8

...

2.1.2.5. Forskellige tilfældegrupper

...

2.1.2.5.2. Udlændinge, der er født eller opvokset i værtslandet eller kommet til landet som mindreårige og ikke har stiftet familie

Menneskerettighedsdomstolen har i visse tilfælde accepteret, at kriminelle udlændinge i denne kategori kunne udvises i tilfælde, hvor den senest idømte straf var 1 års fængsel eller mindre. Der er dog kun få afgørelser.

I sagen *Shala mod Schweiz*, dom af 15. november 2012, blev klager i 2007 meddelt afgørelse om udvisning med et indrejseforbud i 10 år på grund af den kriminalitet, som klager havde begået. Klager var ved fire forskellige domme fra 2003 til 2007 idømt forskellige straffe, herunder fængsel på mellem 30 dage og 3 må-

neder, der var gjort delvist betinget, for bl.a. dødstrusler fremsat mod en ekskære-
ste, alvorlige overtrædelser af færdselsforskrifter og uagtsom legemsbeskadigelse.
Klager var samlet set idømt fængsel i 5½ måned og havde to gange modtaget ad-
varsler om muligheden for udvisning ved fortsat kriminalitet. Klager, der ankom
til Schweiz i 1990 som 7-årig og havde opholdt sig 17 år i Schweiz, da han blev
meddelt afgørelse om udvisning, havde her modtaget al sin undervisning og været
i lære som låsesmed. Klager havde i de første 7 år af sit liv boet i Kosovo, hvor
han havde familiemedlemmer. I 2007, forud for klagers udvisning, giftede han sig
i Kosovo med en kosovar, som han søgte om, men aldrig fik, familiesammenfø-
ring med i Schweiz. Klager havde således ikke et beskyttelsesværdigt familieliv i
Schweiz. Domstolen lagde i sin proportionalitetsafvejning vægt på, at klager i fe-
rier og i perioder med arbejdsløshed besøgte Kosovo, at klager havde boet der de
første 7 år af sit liv, at klager havde slægtninge der, herunder familien til klagers
ægtefælle, og at klager talte albansk. Det kunne således ikke siges, at klager alene
havde tilknytning til Kosovo i form af sit statsborgerskab. Endelig bemærkede
Domstolen, at udvisningen var tidsbegrænset til 10 år. Følgelig fandt Domstolen,
at staten havde foretaget en balanceret og korrekt proportionalitetsafvejning.

I sagen *Miah mod Storbritannien*, afvisningsafgørelse af 27. april 2010, blev kla-
ger udvist som følge af sin kriminelle historik. Klager var senest blevet idømt 1
års fængsel for tyveri og var tidligere straffet for bl.a. indbrudstyveri og tyveri.
Klager var indrejst som 11-årig og havde opholdt sig i Storbritannien i 16 år. Stør-
stedelen af klagers sociale, kulturelle og familiemæssige bånd var i Storbritannien
frem for Bangladesh, som han dog ikke havde mistet alle forbindelser til. Hans
mor boede der stadig, og han kunne tale sproget. Menneskerettighedsdomstolen
udtalte, at en fængselsstraf på 12 måneder var i den lavere ende af skalaen for,
hvornår der kunne foreligge en formodning til fordel for udvisning, jf. præmis 25.
Domstolen fandt, at de nationale myndigheder ikke havde overskredet deres
skønsmargin, og afviste på den baggrund klagen.

...

2.4. De foreslåede retningslinjer

...

2.4.2. Retningslinjer for de forskellige tilfældegrupper

2.4.2.1. Udlændinge, der er født eller opvokset i værtslandet eller kommet til lan- det som mindreårige og ikke har stiftet familie

Som det fremgår af pkt. 2.1.2.5.2 ovenfor, har Menneskerettighedsdomstolen i
visse tilfælde accepteret udvisning af kriminelle udlændinge, der er *født eller op-
vokset i værtslandet eller kommet til landet som mindreårige og ikke har stiftet
familie*, hvor den senest idømte straf var på 1 års fængsel eller mindre. Højesteret
har også udvist kriminelle udlændinge i denne kategori ved fængselsstraffe på un-
der 1 år.

Hvis der ses bort fra sager om kriminalitet begået som mindreårig, hvilket vil sige
under 18 år, er der omvendt som nævnt ovenfor under pkt. 2.1.2.5.2 så vidt ses
kun ganske få eksempler på, at Menneskerettighedsdomstolen har statueret kræn-
kelse, hvor den udviste udlænding ved den seneste dom er idømt mere end 1 års

fængsel, og i de pågældende sager må kränkelsen antages at skyldes særlige omstændigheder.

I Ezzouhdi-sagen var der således, uanset den forholdsvis hårde straf, alene tale om narkotika til eget brug og dermed ikke en forbrydelse, som Menneskerettighedsdomstolen ser med alvor på. Desuden var der tale om et indrejseforbud for bestandig.

I Bousarra-sagen må det antages, at det navnlig var det forhold, at indrejseforbuddet var meddelt for bestandig, der førte til, at Menneskerettighedsdomstolen statuere kränkelse.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder på den baggrund, at udvisning i almindelighed bør ske i de tilfælde, hvor en udlænding, der er født eller opvokset i Danmark eller kommet hertil som mindreårig og ikke har stiftet familie, idømmes 1 års fængsel (eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse) eller en strengere straf for de kriminalitetsformer, som Menneskerettighedsdomstolen ser med alvor på, herunder salg af narko, drab, voldelige overfald, brug af skydevåben, røveri, voldtægt, seksuelt misbrug af børn og de typer af kriminalitet i øvrigt, der er rettet mod andres fysiske integritet, herunder trusler. Dette forudsætter dog, at der ikke er tale om et strafbart forhold begået som mindreårig, jf. herom nærmere pkt. 2.1.2.4.3 ovenfor, og at udlændingen har et vist minimum af tilknytning til det land, som den pågældende må forventes at tage ophold i, jf. herom nærmere pkt. 2.1.2.4.4 ovenfor. Ved straffe, der ligger tæt på 1 års fængsel, forudsætter det endvidere som udgangspunkt, at den pågældende tidligere er straffet og i den forbindelse er blevet idømt fængselsstraf. Hvis de nævnte forudsætninger ikke er til stede, er det ikke nødvendigvis udelukket, at der alligevel kan ske udvisning.

Selv om tiltalte var mindreårig på gerningstidspunktet, kan den begåede kriminalitet således eksempelvis være af en sådan beskaffenhed, at den pågældende alligevel kan udvises, navnlig som følge af kriminalitetens voldelige karakter, jf. pkt. 2.1.2.4.3 ovenfor og eksempelvis *Külepci mod Østrig*, dom af 1. juni 2017, hvor Menneskerettighedsdomstolen accepterede udvisning af en mindreårig kriminel udlænding, der senest var straffet med to et halvt års fængsel for røveri under skærpende omstændigheder og tyveri.

Det ovennævnte udgangspunkt skal ses i sammenhæng med de foreslåede ændringer af reglerne om indrejseforbuddets længde, jf. pkt. 4.4 nedenfor. Der vil således kunne være tilfælde, hvor udvisning i overensstemmelse med retningslinjerne vil forudsætte, at der fastsættes et indrejseforbud af kortere varighed for at sikre overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser.

Det vil altid være en konkret vurdering, om en udlænding, der dømmes for et kriminelt forhold, kan udvises. Der kan således være grundlag for at udvise i sager, hvor der idømmes en fængselsstraf af kortere varighed end det ovennævnte udgangspunkt, ligesom det kan komme på tale at fravige retningslinjerne og således ikke udvise, selv om der idømmes en strengere straf. Det kan eksempelvis komme på tale at udvise ved idømmelse af en kortere fængselsstraf, hvis udlændingen godt nok er indrejst som mindreårig, men først i en relativt sen alder, jf. eksem-

pelvis højesteretsdommene trykt i UfR 2015, side 2064, hvor udlændingen var indrejst som 12-årig, og UfR 2016, side 2793, hvor udlændingen var indrejst som 15-årig. Som nævnt ovenfor under pkt. 2.4.1 vil det skulle fremgå af dommen, at der er foretaget en proportionalitetsvurdering med udgangspunkt i *Maslov*-kriterierne.”

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og temaer

T er ved landsrettens dom fundet skyldig i vold af særlig rå, brutal eller farlig karakter i gentagelsestilfælde efter straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, og straffet med fængsel i 6 måneder samt udvist ubetinget med et indrejseforbud på 6 år.

For Højesteret angår sagen straffastsættelsen og spørgsmålet om udvisning.

Straffastsættelsen

T er fundet skyldig i vold i gentagelsestilfælde efter straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, ved sammen med tre medgerningsmænd at have slået B flere gange i hovedet med knyttet hånd samt slået A flere gange i hovedet med knyttet hånd og sparket ham i hovedet, mens han lå ned, hvilket medførte, at A fik blodunderløbne mærker i ansigtet og brud på anklen.

Under hensyn til voldens farlige og meningsløse karakter, den omstændighed, at der er tale om gentagelsestilfælde, og det forhold, at volden er begået af T i forening med andre, tiltræder Højesteret, at straffen er fastsat til fængsel i 6 måneder.

Straffen er en tillægsstraf til den straf, der er fastsat ved Retten i Hjørrings dom af 5. oktober 2016 og Retten i Viborgs dom af 15. januar 2018, jf. straffelovens § 89.

Udvisning

T er irakisk statsborger og er i den foreliggende sag idømt 6 måneders fængsel for vold af særlig rå, brutal eller farlig karakter. Han er ved domme af 28. marts 2014 og af 27. november 2015 udvist betinget med en prøvetid på 2 år. Det aktuelle strafbare forhold er begået i prøvetiden.

Det følger herefter af den dagældende udlændingelovs § 24 b, stk. 3, jf. § 22, nr. 6, jf. § 32, stk. 2, nr. 2, at han skal udvises ubetinget med indrejseforbud i 6 år, medmindre udvisning vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Spørgsmålet er herefter, om en sådan udvisning vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om respekt for privatliv og familieliv.

T er 23 år. Han er ikke gift eller samlevende, og han har ingen børn. Han har haft lovligt ophold i Danmark i ca. 17 år, og udvisning vil derfor indebære et indgreb i hans privatliv, jf. konventionens artikel 8, stk. 1. Et sådant indgreb er kun berettiget, hvis betingelserne i artikel 8, stk. 2, er opfyldt.

Efter artikel 8, stk. 2, er det afgørende, om udvisning må anses for nødvendig for at forebygge forbrydelse. Dette beror på en proportionalitetsvurdering, og der foreligger en omfattende praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol herom. De kriterier, der indgår i vurderingen, fremgår bl.a. af Domstolens dom af 23. juni 2008 i sag 1638/03 (Maslov mod Øst-rig), præmis 68. Den vægt, der skal lægges på de enkelte kriterier, afhænger af den konkrete sags omstændigheder, jf. præmis 70. Der skal foreligge meget tungtvejende grunde for at retfærdiggøre en udvisning, når der er tale om en fastboende udlænding, der er født her i landet eller indrejst som barn, og som har tilbragt det meste af sin barndom og ungdom her, jf. præmis 75.

I tilfælde som det foreliggende, hvor udlændingen er en ung mand, der endnu ikke har etableret sin egen familie, skal der lægges vægt på karakteren og alvoren af den begåede kriminalitet, varigheden af udlændingens ophold i værtslandet, tiden efter den begåede kriminalitet og udlændingens adfærd i denne periode samt fastheden af sociale, kulturelle og familiemæssige bånd med værtslandet og med modtagerlandet, jf. præmis 71.

T er fundet skyldig i et alvorligt voldsforhold begået som 21-årig i 2016. Der er tale om meningsløs og grov vold udøvet af ham i forening med tre medgerningsmænd. Volden førte bl.a. til, at den ene af de forurettede brækkede anklen og fik blodunderløbne mærker i ansigtet. T er for denne vold straffet med ubetinget fængsel i 6 måneder.

Før dette forhold blev begået, havde han i 2011 begået vold i to tilfælde efter straffelovens § 244. Han blev herfor idømt 30 dages betinget fængsel. I 2013 havde han i forening med en anden begået vold efter straffelovens § 244. Han blev herfor idømt 60 dages fængsel og blev betinget udvist. I 2014 havde han været i besiddelse af 93 gram kokain med henblik på videre salg. Han blev herfor idømt 6 måneders fængsel, heraf 4 måneder betinget med vilkår om samfundstjeneste, og han blev betinget udvist. Da han ikke overholdt vilkårene for samfundstjenesten, bestemte byretten, at den idømte fængselsstraf i det hele skulle fuldbyrdes. Den kriminalitet, T er dømt for i 2014 og 2015, er begået efter, at han var fyldt 18 år.

Han har også begået kriminalitet – om end af mindre alvorlig karakter – efter voldsforholdet i denne sag, idet han er straffet med bøde for bl.a. overtrædelse af bekendtgørelse om euforiserende stoffer.

På den anførte baggrund finder Højesteret, at der er en betydelig risiko for, at han også fremover vil begå personfarlig kriminalitet og narkotikakriminalitet i Danmark, hvis han ikke udvises.

T har som nævnt haft lovligt ophold her i landet i ca. 17 år. Han var 4 år, da han kom til Danmark fra Irak. Han har sin mor, far og to søskende i Danmark. Hans øvrige familie bor i Danmark, Sverige og Canada. Han har ingen familie i Irak. Han har ingen kæreste og bor hos sin mor og stedfar. Han har ikke formået at følge en uddannelse og har ingen tilknytning til arbejdsmarkedet. Han har, siden han fyldte 18 år, alene haft indtægt i form af SU eller kontanthjælp. Der er dog ikke tvivl om, at han har en sådan tilknytning til Danmark, at udvisning med indrejseforbud i 6 år vil indebære en væsentlig belastning for ham.

T er født i Irak, men har tilbragt det meste af sit liv i Danmark og har ikke været tilbage i Irak. Han har oplyst, at han taler assyrisk, som tales flere steder i Irak. Hans far har overfor politiet oplyst, at T kan tale lidt arabisk og forstår dette sprog. Herudover må det antages, at han gennem sin herboende familie har et vist kendskab til irakisk skik og kultur.

Højesteret lægger til grund, at Ts personlige og kulturelle bånd til Danmark er langt stærkere end hans tilknytning til Irak, men at han ikke vil være helt uden forudsætninger for at etablere en tilværelse i dette land, hvis han udvises.

T er som nævnt tidligere dømt for personfarlig kriminalitet, og han er ved Retten i Viborgs domme af 28. marts 2014 og 27. november 2015 udvist betinget af Danmark og dermed advaret om, at fortsat kriminalitet kan føre til ubetinget udvisning. Den grove vold i den foreliggende sag er begået i prøvetiden for den seneste betingede udvisning.

Efter arten og grovheden af såvel hans nuværende som hans tidligere kriminalitet finder Højesteret efter en samlet vurdering, at de hensyn, der taler for udvisning af T, er så tungtvejende, at de har større vægt end de hensyn, som taler imod udvisning på baggrund af hans stærke tilknytning til Danmark og svage tilknytning til Irak. Det er indgået i proportionalitetsafvejningen, at indrejseforbuddet alene gælder for 6 år. Det bemærkes endvidere, at hans familie vil have mulighed for at opretholde kontakten med ham, herunder ved at kommunikere med ham via telefon og internet.

Højesteret finder efter det anførte, at ubetinget udvisning med indrejseforbud i 6 år ikke er et uproportionalt indgreb i strid med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Højesteret tager herefter påstanden om udvisning med indrejseforbud i 6 år til følge, jf. den dagældende udlændingelovs § 24 b, stk. 3, jf. § 22, nr. 6, jf. § 32, stk. 2, nr. 2. Efter § 32, stk. 1, har indrejseforbuddet gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Konklusion

Højesteret stadfæster landsrettens dom.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes.

T skal betale sagens omkostninger for Højesteret.